

[A. C. Mortensen.]

Iste Lønningsklasse; der sker en Forhøjelse paa 300 Kr. baade ved Begyndelses- og Slutlønnen. I den næste Klasse er der ingen Forhøjelse af Begyndelseslønnen; men den faar et Alderstillæg mere, saa at Præsterne med 21 Aars Anciennet kommer op paa 480 Kr. mere end i Øjeblikket. Der oprettes en ny Klasse — herved skal jo nogle af Besparelserne komme — paa 200 Embeder i Sogne med 1 000 Indbyggere og derunder, og denne Klasse bliver en Del lavere lønnet, end Sognekald har været lønnet hidtil. Man mener, hvad der vel ogsaa er rimeligt, at hvor Embederne er saa smaa, kan man nok ansætte noget lavere Løn. Saa gaar man jo ogsaa ud fra — og det haaber jeg kommer til at passe —, at denne Klasse i væsentlig Grad vil blive et Gennemgangsled for Præsterne til bedre Embeder.

Saa er der Præsterne ved de særlige Menigheder for døvstumme. De faar en Forhøjelse af baade Begyndelses- og Slutlønnen paa 300 Kr., men da de i 1927 fik en Forhøjelse paa Slutlønnen af 1 200 Kr., er det dem, der har faaet mest ud af det. Slutlønnen bliver nu 7 500 Kr., medens den før 1927 var 6 000 Kr. Det kan maaske ogsaa siges, at det er en saa vanskelig Gerning at være Præst for døvstumme, at der ikke er saa meget at sige til, at netop deres Løn sættes op.

Men fra alle disse Forhøjelser gaar jo Forhøjelsen af Pensionsbidraget, 2 pCt., saa Lønforhøjelsen bliver ikke særlig stor for nogen.

Der indsættes saa en ny Paragraf, § 8, der siger

„Hjælpepræster, der paa Grund af særlige Forhold, f. Eks. Arbejdets Omfang, Sygdomstilfælde eller lignende, af Ministeriet ansættes midlertidig til Hjælp ved Betjeningen af et fast Embede, kan der efter Ministeriets nærmere Bestemmelse tillægges et Honorar af indtil 2 400 Kr. aarlig, der udredes af Fællesfonden.“

I Øjeblikket er det saaledes, at der paa Finansloven findes 8 000 Kr. til saadanne Hjælpepræster. Det slaar ikke til; og man maa derfor ansætte nogle Hjælpepræster efter den anden Paragraf i Lønningsloven, hvorefter der skal betales en Del mere. Ministeren hævder nu, at dette vil blive en Besparelse. Jeg vil dog udtale Haabet om, at det ikke fører til, at der ved Hjælp af denne Paragraf, som paa en Maade gør det lettere at ansætte Hjælpepræster, bliver ansat flere Hjælpepræster i Fremtiden end hidtil: at det kun gøres,

hvor det er absolut nødvendigt. Saa kan jeg ikke have saa meget imod denne Paragraf; og jeg skal ikke sige mere om den; vi kan jo drøfte det nærmere i Lønningsudvalget. I alle Tilfælde bliver det en Besparelse for Statskassen, hvordan det saa end gaar for Lønningsfonden.

Honorarer, der ydes til Biskopper, Provster o. s. v., ændres der ikke ved. Tiden er vel heller ikke inde til at forhøje den Slags Honorarer, og jeg glæder mig over, at der ikke er rørt ved dem. Under Tjenestemandsløvens Behandling i Udvalget var det jo ikke til at faa den Betragtning godkendt helt, tværtimod, der skete adskillige Forhøjelser.

Jeg nævnte før, at der skulde spares nogle Penge ved Befordringsgodtgørelsen og ved Godtgørelsen til Præsterne for Levering af Konfirmandstuer. Denne, der hidtil har været fastsat fra 200—800 Kr., skal efter Lovforslaget sættes fra 100—800, og det hedder i Bemærkningerne, at kun i ganske ekstraordinære Tilfælde er det Meningen, at der skal ydes over 600 Kr. Der er ingen Tvivl om, at der her nok i mange Tilfælde kan spares noget; der er sikkert adskillige Tilfælde, hvor Præsterne faar omtrent lige saa meget i Betaling for at levere en Konfirmandstue, som de betaler i Husleje af hele deres Bolig. Jeg forudsætter, at denne Bestemmelse vil blive administreret, som Meningen er, og som Aftalen er mellem Ministeriet og Præsteforeningen. — Den samlede Udgift til Befordring, Konfirmandstue med videre andrager i Øjeblikket 1 200 000 Kr. aarlig.

Det nyoprettede Embede som Slotspræst ved Christiansborg Slotskirke sættes i Iste Lønningsklasse. Baade Iste og 2den Klasse bliver som hidtil, 3die Klasse faar et Alderstillæg, saa at Slutlønnen stiger fra 7 140 til 7 500 Kr. 4de Klasse faar et Alderstillæg mindre, idet Ministeren hævder, at dette er væsentlig en Gennemgangsklasse. Der er i Lovforslaget opretholdt en Bestemmelse om Hjælpepræsterne, den samme Paragraf som i den anden Lov, en Bestemmelse, der blev indsat i Loven af 1927, om, at der kan ydes Godtgørelse til de Præster, der ikke faar Bolig. Jeg var ikke glad ved den Bestemmelse, da den i 1927 blev indsat, idet jeg fandt, at det bør gælde for Præster som for alle andre Tjenestemænd, at hvis de ikke kan faa Tjenestebolig, maa de selv betale deres Husleje. Dertil faar de jo Stedtillægget; de, der ikke har Tjenestebolig, faar jo et større Stedtillæg end dem, der har det. Men det er jo ogsaa af de Spørgsmaal, vi kan tale nærmere om i Udvalget.